

Cô Giáo Miền Nam, Học Trò Miền Bắc

TháiNC

Hơn 30 năm sau, họ mới gặp lại nhau trên đất Hợp Chúng Quốc. Cô giáo nay đã già. Học trò cũng không còn trẻ nữa. Cô dĩ nhiên không nhận ra trò, nhưng trò đã nhận ra cô. Và cô giáo Oanh bỗng nhớ lại tất cả những ngày giờ tai hoạ.

.....

- Các đồng chí ơi, cho tớ chơi với!

Con nhỏ cố nở nụ cười thân thiện nhất nắn nỉ ba đứa bạn khác cùng lớp đang đánh đũa trước sân. Một đứa đang định tung trái banh lên, bỗng dừng lại, che miệng cười khúc khích.

- Đồng chí? Hí! Hí!

Đứa kia chanh chua hơn:

- Ấy, tụi "tớ" chơi dở lắm, không dám chơi với "đồng chí" đâu.

Cả bọn cùng cười xòa sau câu đùa của đồng bọn. Đứa thứ ba có vẻ biết điều hơn một chút:

- Tụi tao chơi gần hết bàn rồi, để mai rồi mày chơi chung nghe.

Con nhỏ buồn rầu quay lại. Nó biết con kia chỉ nói cho có lệ mà thôi. Ngày mai tụi nó sẽ nói những câu tương tự, hay cũng kiếm những cơ khác để từ chối không muốn cho nó chơi chung.

Đây không phải là lần đầu tôi chứng kiến những đứa học trò trong lớp đồng lõa nhau cô lập Vân. Nó là đứa học sinh miền Bắc đầu tiên trong lớp tôi của niên khóa 1976/77. Nhớ lại sau hôm khai giảng niên khóa mới được hai ngày, tôi đã giật mình lo lắng khi bỗng nhiên bị gọi lên phòng Giám Hiệu có chuyện cần! Chuyện gì? Đối với tình hình bây giờ, bị gọi lên văn phòng riêng rẽ như lúc này là một dấu hiệu không tốt. Nhưng sau khi "tự kiểm điểm", tôi thấy mình không phạm điều gì sai nên cũng yên tâm đôi chút.

Mụ hiệu trưởng đón tôi niềm nở hơn mọi ngày. Thấy tôi đi vào, một người đàn ông trong trang phục bộ đội với cái nón cối trên bàn ngừng tay vắn thuốc đứng dậy chào.

- "Đồng chí" Trần Bình, theo lời giới thiệu, là một cán bộ cao cấp từ Hà Nội đang trong thời gian công tác dài hạn tại thành phố Hồ Chí Minh.

Vân là con gái ông ta. Con bé hôm đó mặc áo bà ba trắng, quần satin đen, tóc dài và rậm kẹp lại gọn gàng phía sau... nhìn Vân lễ phép chào. Tôi bỗng nghe một chút xót xa. Quả là một xường đúc tuyệt vời! Con nhỏ trông không khác chi một cô cán bộ tí hon. Màu sắc duy nhất trên người con bé là đôi dép rỏ màu vàng nhạt. Đôi dép vẫn còn mới lắm.

Tôi dắt Vân về lớp và xếp ngòai bàn đầu để có thể dễ dàng "chú ý giúp đỡ" như lời cha nó ân cần nhấn nhủ. Bỏ qua những gì bên ngoài, nó cũng khá xinh xắn. Gương mặt bầu bĩnh tuy hơi đen, nói thưa lễ độ. Tuy chán ghét mụ hiệu trưởng đến thậm tệ, không chút cảm tình với người đàn ông trong bộ quân phục chuyên chính màu xanh ấy, tôi vẫn không thấy có lý do gì để ghét bỏ Vân. Nhưng, bốn mươi mấy học sinh trong lớp tôi lại không nghĩ như vậy. Những ánh mắt kỳ thị ngày càng rõ rệt. Những mái đầu xanh tùm nậm nậm ba xi xậm bàn tán. Tôi nghe rõ một lần chúng gọi Vân là "con bộ đội", kháo nhau "*Coi chừng nó cho mày đi học tập cải tạo đó!*" v...v... và v...v... Vì thế mà đã gần một tháng, con bé vẫn chưa hội nhập vào chúng bạn, mặc dù nó cũng cố gắng lắm. Tôi tội nghiệp giùm Vân, nhưng cũng không trách được lũ học trò còn lại. Xã hội và hoàn cảnh đã gieo vào đầu óc lũ trẻ thơ ngây những tư tưởng nghi kỵ, oán ghét tất cả những người đã trực tiếp, hay có liên hệ đến sự mất mát trong gia đình chúng. Tôi biết trong lớp có đứa cha là lính Cộng Hòa đã hy sinh đền nợ nước. Một số khác là con em của sĩ quan hay công chức dưới chế độ Sài Gòn cũ đang bị đi học tập cải tạo tại một vùng hoang vu nào đó, chưa rõ ngày về.

Anh Hai tôi là Đại Úy Biệt Động Quân, cũng khăn gói quã mướp theo lời nửa dụ dỗ nửa đe dọa của chính quyền nay đã hơn một năm. Tin tức duy nhất nhận được là vài lá thư gọi về mà địa chỉ là một hòm thư vô nghĩa. Lá thư theo một khuôn mẫu nhất định như trăm ngàn cái khác, trấn an và động viên gia đình tham gia lao động, triệt để thi hành chính sách của nhà nước. Chị dâu tôi mòn mỏi trông chờ. Quý gia đình thu hẹp, chị phải dấn thân ra chợ trời chụp giựt, tráo trở để kiếm tiền nuôi ba đứa con. Những lúc tôi sang thăm cháu là dịp chị mở bầu tâm sự. Chị nguyện rửa, oán than không tiếc lời với thời thế đảo điên sâu bọ làm người ... ngay trước bọn nhỏ. Cha mẹ đã vậy, con cái cũng dễ dàng ảnh hưởng. Người lớn oán người lớn, thì trẻ con cũng

... ghét trẻ con. Dĩ nhiên những mái đầu thơ chưa đủ trí khôn để hiểu thế nào là độc tài, là đảng trị, là mất mát tự do... Đầu óc lũ trẻ như những trang giấy trắng mà lớp cha anh đã vô tình quệt vào một vết đen thù ghét, tị hiềm.

Tôi không ghét Vân như học trò tôi. Trái lại là khác. Tôi biết nó đang bị cô lập và lạc loài giữa một môi trường xa lạ. Nhưng mỗi lần nhìn Vân, tôi không khỏi liên tưởng tới mục hiệu trưởng hờn hĩnh, lúc nào cũng rình rập các giáo viên. Mục cũng đi làm bằng áo bà ba trắng-quần satin đen khuôn mẫu, ngồi bắt chân lên ghế salon trong văn phòng say sưa giảng chủ nghĩa Mác-Lê. Tôi cũng thấy, qua con bé, cha nó hôm gặp mặt. Mặc dù ông ta vẫn lịch sự và nhã nhặn, tôi cũng không khỏi mang tư tưởng đây là người đã cướp đi tất cả tự do của toàn Miền Nam, trong đó có tôi. Không chừng ông ta đã đối diện với anh tôi trong một trận chiến nào đó.

Vân học thua kém chúng bạn rõ ràng. Những môn phải học thuộc lòng, con bé tương đối chu toàn một cách chăm chỉ. Nhưng về toán số thì thật bết bát. Những bài toán đồ đơn giản với trình độ học sinh lớp bốn cũng khiến con bé ngồi cắn bút. Tôi cũng không rõ ngoài Bắc nó đã học lớp mấy, nên khi lên gặp mục hiệu trưởng, tưởng là sẽ tìm hiểu thêm trình độ con bé để xếp lớp cho đúng. Ai ngờ mục trừng mắt nhìn tôi:

- Chị bảo sao? Vân mà kém toán ư? Vô lý thật. Nó là học sinh tiên tiến, và xong lớp hai ở Hà Nội rồi. Chị cũng biết trung học ở miền Bắc ưu việt chỉ 10 năm thôi là đã tương đương với lớp 12 trong này rồi (mục hãnh diện). Nếu cứ học ngoài ấy, nó lên lớp ba, là phải bằng... lớp năm trong này cơ đấy. Tôi xếp nó vào lớp bốn của chị để thử, rồi tính sau...

Mục ngừng một chút lấy hơi, rồi tiếp:

- Chị có theo đúng chương trình không? Tôi muốn xem lại giáo án của chị.

Trời ơi lý luận như mục thật là độc đáo. Bỏ qua trình độ của hai học sinh tốt nghiệp hệ 10 năm và 12 năm, nhưng nói một học sinh lớp hai miền Bắc đã tương đương với lớp bốn trong Nam, thì tôi cũng đành chịu. Con tức giận trào lên, tôi định cãi. Nhưng câu cuối cùng của mục làm tôi chột dạ, đành ngậm bồ hòn. Nói thêm với người đàn bà này chỉ vô ích. Không chừng mục lại ghép cho tôi tội phản động, bài bác chế độ ... thì mất việc. Đối với hoàn cảnh hiện nay, mất việc là không lao động, là kinh tế mới. Thôi được, mục là kẻ chiến thắng làm vua, tôi thua phải làm giặc thôi!

*****

Chiến tranh đã qua, Nam Bắc một nhà cùng nhau tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc lên xã hội chủ nghĩa. Những cái loa thông tin nhai đi nhai lại một điệp khúc cần cỗi và trơ trẽn. Chỉ một thời gian ngắn, toàn miền Nam đã thấm đờn. Người ta bảo nhau trông thấy Văn Vĩ lái xe Honda dạo mát Sài Gòn! Đi đâu tôi cũng nghe bàn tán về những chuyến đi danh từ nói: tàu 3 blocks, máy Yanmar đầu xanh, đầu bạc v...v... Chỉ nghe và biết thế thôi, tôi hiểu mình không có diễm phúc tham dự vì gia đình không đủ khả năng tài chánh. Nếu có, ba mẹ tôi cũng phải ưu tiên cho hai đứa em trai đang tuổi sắp đi nghĩa vụ quân sự. Tôi chuẩn bị tinh thần làm cái cột đèn bất đắc dĩ.

Một người bạn tù chung trại vốn là bác sĩ quân y có chuyên môn nên được thả về trong đợt đầu tiên ghé qua báo tin anh Hai tôi đã ra đi vĩnh viễn. Mấy tháng trước, đúng một năm sau ngày tình nguyện đi học tập cải tạo, anh và một số sĩ quan khác chung cảnh ngộ đã cùng nhau đòi hỏi ban quản giáo nếu họ có tội gì hãy đưa ra tòa xét xử công bằng. Tại sao lừa dối họ nói đi học tập có 10 ngày mà nay đã một năm trôi qua, ai cũng để lại vợ đại con thơ không rõ cuộc sống thế nào, đem thân khổ sai lao động trên những vùng rừng thiêng nước độc mà ngày về tắm tối mù khơi. Kết quả nhóm sĩ quan đó bị kết tội toan tính chống đối nhà nước, biệt giam với những hình phạt khắc nghiệt. Anh Hai tôi vốn đang bị bệnh, thân thể suy yếu nên không kham nổi, đã ra đi về miền vĩnh cửu. Anh mất đã mấy tháng rồi nhưng gia đình, cha mẹ, vợ con hoàn toàn không hay...

Tôi lãnh nhiệm vụ qua báo tin dữ cho chị Hai, vì người bạn tù chỉ đến nhà ba mẹ tôi nói vài câu ngắn rồi phải đi ngay. Tối hôm đó, mắt tôi quàng đỏ ắp a ắp ứng không thành lời. Chị vẫn bình tĩnh hỏi chuyện gì đã xảy ra cho anh Hai? Tôi như được mở khóa, khóc òa như đứa trẻ, kể lể... Chị ngồi bất động, không một phản ứng. Nhìn chị, tự nhiên tôi cảm thấy rờn rợn. Người đàn bà trước mặt chỉ hơn tôi hai tuổi mà như xa cách đến hai mươi năm. Chỉ hai năm trời tảo tần nuôi con, nuôi chồng, đã tàn phá dung nhan chị đến độ tàn nhẫn. Nay

niềm hy vọng cuối cùng đã tắt. Chị ngồi yên hồi lâu, lẳng lặng đứng dậy bên giường ôm thẳng Út lúc đó đang ngủ vùi vào lòng, xoa tay ra hiệu cho tôi đi về... Tôi biết mình không thể nói được điều gì thêm. Tất cả những lời an ủi hay khuyên nhủ lúc này chỉ là vô nghĩa. Bước ra cửa, tôi quay lại nhìn và thấy giọt nước mắt đầu tiên của chị rơi trên mặt thẳng bé.

*****

'Hòa bình rồi mà súng vẫn nổ trên khắp mọi miền. Đâu đó vẫn còn có kẻ ngã gục, còn tù tội, chống đối. Suốt hai mươi năm nội chiến, gia đình tôi đã may mắn toàn vẹn. Anh Hai tôi là người duy nhất trong gia đình chính thức cầm súng chiến đấu, nhưng đã trở về với mái ấm gia đình sau lời kêu gọi đầu hàng của cấp lãnh đạo từ tháng tư năm ấy. Nay anh đã nằm xuống, hy sinh trong muện màng và tức tưởi. Sự ra đi của anh đã tác động vào tâm lý tôi mãnh liệt. Ngày Sài Gòn hoàn toàn rơi vào tay cộng sản, gia đình tôi cũng như tất cả người miền nam dù biết là tương lai bất định, nhưng dù sao cũng còn niềm hy vọng mong manh: hòa bình. Cộng sản hay quốc gia, cũng là người Việt. Giải đất này từ bắc chí nam đã rách nát sau bao năm chịu đựng bom đạn. Đã đến lúc mọi người dẹp hết hận thù, chủ nghĩa, để cùng nhau hàn gắn.

Mọi hy vọng chỉ là cái bánh vẽ to tướng. Dân miền Nam thảm đốn. Đã muộn rồi. Mỹ đã rút và Ngụy cũng đã nhào. Chính phủ mới nắm chặt bao tử người dân qua chính sách hộ khẩu. Hàng ngũ công an dày đặc khắp phố phường làm dân chúng hết đường cựa cựa, chỉ còn âm thầm chịu đựng và... nguyên rủa. Đến bây giờ tôi mới biết thế nào là căm hờn. Thời gian qua, tôi cũng như bao người khác, chán chường một cách thụ động.. Nhưng ngoài những mất mát chung, chế độ cũng chưa đụng chạm gì đến gia đình tôi. Nhìn chung quanh, những gia đình với nhiều bất hạnh; những người mất nhà mất cửa từ vùng kinh tế mới trở về thành phố lang thang đói khát không hiện tại không tương lai.. tôi đã thấy thỏa mãn vì hoàn cảnh mình cũng còn sáng sủa hơn bao người khác.

Tôi đã lầm. Sự yên ổn hiện tại của mình chỉ là tạm thời. Chế độ sẽ không chừa một ai khi thời gian cho phép. Cái chết của anh Hai tôi là phát súng khai hỏa đầu tiên. Tôi căm hờn nhìn những cái nón cối, đôi dép râu, khẩu súng AK... những thứ tiêu biểu cho chế độ. Vân đập vào mắt tôi mỗi ngày qua cách ăn mặc và cái giọng Bắc Kỳ chua chua của nó. Ôi đối với tôi, con nhỏ này đã được nhào nặn từ lúc mới sinh ra. Đầu óc nó chắc chứa đầy những... Bác, và đương nhiên khi lớn lên sẽ sẵn sàng chết cho Đảng. Trời ơi, nó sẽ là một con nhỏ cộng-sản! Trước kia tôi còn thông cảm, giúp đỡ Vân, nay tôi lại ngấm ngấm khoái trá nhìn học trò cô lập "con bộ đội" này (?). Tôi biết mình đã nhỏ mọn và sai lầm khi tự nhiên ghét bỏ Vân, nhưng cái chết của anh tôi như đám mây đen kịt che khuất mọi suy nghĩ công bằng mà một người lớn, có học như tôi phải nhận rõ.

Có lẽ Vân cũng thấy sự thay đổi và thắc mắc lắm. Người duy nhất trong lớp đối xử tốt với nó đã về hòa với đám đông để nó một mình. Vân càng mặc cảm hơn khi biết mình thua kém bạn bè trong các môn học. Đôi khi nhìn con bé ở lại trong lớp lơ đãng nhìn các đứa khác chơi đùa ngoài sân trong giờ giải lao, tôi cảm thấy tội nghiệp. Nhưng rồi hình ảnh anh tôi ngã gục nơi trại cải tạo nổi lên, tôi lại ghét nó thêm.

*****

Sau khi vào lớp độ nửa tiếng, tôi được gọi lên phòng Giám Hiệu. Thôi chết! Hậu quả đã đến như tôi lo sợ, nhất là hôm nay Vân vắng mặt. Sự việc bắt đầu từ tuần trước, khi trong giờ sinh hoạt tôi chọn bài hát "Đêm qua em mơ gặp bác Hồ" cho cả lớp cùng ca. Thay vì câu "râu bác dài tóc bác bạc phơ", hai ba cái miệng từ cuối lớp gào lên "chân bác dài, bác đạp xích lô" tôi thấy Vân quay lại nhìn thẳng Tùng to giọng nhất. Thằng nhỏ không biết tai họa sắp tới, còn làm mặt xấu chọc Vân. Tôi làm ngơ, vội vàng chấm dứt ngay giờ sinh hoạt và để ý Vân. Nhưng con nhỏ không để lộ nét gì khác hơn ra ngoài mặt.

Một tuần qua, tôi hồi hộp sợ Vân lên báo cáo mục hiệu trưởng. Thằng Tùng chắc chắn bị đuổi học vì tội phản động. Ba mẹ nó ở nhà dĩ nhiên gánh lấy hậu quả. Và tôi cũng bị rắc rối to, nhất là đã lơ qua không xét đến. Khi lên tới phòng giám hiệu và nhìn vào, tim tôi chùng xuống vì thấy Vân lấp ló trong đó. Niềm lo âu đã thành sự thật! Không còn đường tháo lui, đành đẩy cửa bước vô. Tôi ngạc nhiên vì người đứng dậy chào không phải mục hiệu trưởng đáng ghét. Người đàn ông là cha của Vân. Ông ta vẫn trong bộ quân phục màu xanh, cái nón cối để bên cạnh như lần đầu gặp gỡ cách đây mấy tháng. Hấn đến đây để bắt tôi ư? Câu hát giễu vô ý thức của một đứa trẻ có thể đưa đến kết quả nghiêm trọng như vậy sao? Tôi thực sự lo sợ.

Cha của Vân không đi ngay vào vấn đề như tôi nghĩ. Ông ta quanh co hỏi thăm tình hình nhà trường học sinh ... đủ mọi chuyện. Đôi khi đi vào chuyện cá nhân riêng tôi nữa. Hấn muốn gì đây? Định giờ trò mèo vờn chuột ư? Tự ái sùng sục nổi dậy đẩy lui niềm lo sợ lúc ban đầu. Tôi thấy mình đang đối diện với một kẻ thù xảo trá. Hấn đã chiến thắng chúng tôi bằng vũ lực, và nay đang muốn đánh gục tôi bằng tâm lý. Tôi ngang nhiên đối đáp với tất cả niềm ảm ức bấy lâu chất chứa về phương pháp giảng dạy, chương trình, giáo án, v...v... và nhất là nhấn mạnh về trường hợp Vân không thể theo nổi các bạn cùng lớp khác. Hấn kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng gật gù. Tôi hăng say bày tỏ tư tưởng không chút e ngại. Tôi cảm thấy sung sướng. Ít ra tôi cũng một lần hiên ngang đối diện với hoàn cảnh. Khi tôi ngưng nói, người đàn ông nhìn tôi thật lâu, và chậm rãi:

- Cám ơn cô đã cho biết những điều vừa rồi. Quả thực tôi chưa bao giờ nghĩ đến... Dù sao, tôi đến đây hôm nay là để cùng cháu Vân từ giã cô... Tuần tới tôi trở ra công tác tại Hà Nội và Vân sẽ theo tôi ra ngoài ấy. Câu nói thật bất ngờ làm tôi không tin ở tai mình. Ông ta và Vân gọi tôi lên đây để từ giã, không phải để bắt mình ư? Tôi quay sang nhìn Vân và nghe nó nói:

- Thưa cô, em xin chào cô.

Sự việc xảy ra làm tôi hơi lúng túng. Thì ra Vân không báo cáo gì về vụ thằng Tùng. Bỗng dưng tôi thấy hổ thẹn. Mình đã ngờ oan, lại thêm đối xử không đẹp với Vân gần một tháng qua. Tôi cảm thấy cay cay ở mắt. Bỗng nhiên cái nón cối không còn nằm trên đầu của Vân nữa. Đôi dép râu cũng trở lại nguyên hình đôi dép ny-lông màu vàng nhạt. Trước mặt tôi là một học trò thơ ngây như bao nhiêu đứa trẻ khác. Nhân chi sơ, tính bản thiện. Trong đầu óc của Vân có thể chứa đầy bác và đảng, đoàn và đội, nhưng tất cả cũng chỉ vì nó lớn sinh ra và lớn lên trong xã hội, trong một chế độ như vậy. Hay đúng ra, Vân cũng như bao kẻ khác, là nạn nhân của chính sách “Vi lợi ích mười năm: trồng cây; vì lợi ích trăm năm: trồng người” mà thôi.

Lần đầu tiên sau cái chết của anh Hai, tôi trở về với bản ngã vô tư của mình. Đành rằng chế độ có nghiệt ngã, đó là chuyện người lớn. Trẻ thơ ở đâu cũng chỉ là những trang giấy trắng. Nếu tôi không thể tô xanh điểm hồng trên những trang giấy ấy, thì ít nhất cũng không có quyền bôi lọ bằng những giọt mực đen. Vân đứng khép nép ở góc phòng, sau lưng cha nó, ngưng ngưng cúi gầm mặt, thỉnh thoảng len lén nhìn tôi. Năm năm trời làm nghề giáo, trường hợp học trò nghỉ học giữa niên khóa là chuyện đã xảy ra. Những lần ấy, tôi thường cảm động nắm tay chúng để nhấn nhủ, cầu chúc em những lời sau cùng. Nhìn đứa học trò bé dại vì hoàn cảnh phải rời ghế nhà trường, tôi thường băng khuâng khi nghĩ rằng trong lớp từ đây sẽ thiếu vắng một bóng dáng quen thuộc, giọng nói ngây thơ. Nhưng tôi cũng cảm thấy tâm hồn yên ổn vì những ngày tháng qua đã hết lòng thương yêu, dạy dỗ chúng.

Đối với Vân lúc này, tôi thấy có sự thiếu sót, một món nợ ân tình với con bé. Tôi muốn chạy lại ôm Vân vào lòng, quên đi tất cả những hận thù, bom đạn, chủ nghĩa..., tất cả những gì đã chia cách hai chúng tôi. Cha của Vân nhìn đồng hồ và đứng dậy:

- Đến giờ chúng tôi phải lên đường. Xin chào cô.

Ông ta bắt tay tôi từ giã. Vân lặng lẽ theo sau, nó lí nhí:

- Thưa cô em đi.

Cổ tôi nghẹn nghẹn, muốn nói vài lời, nhưng không thốt lên được, chỉ gật đầu. Ra tới cửa, ba của Vân dừng lại, hơi đắn đo một chút rồi nói:

- Tôi muốn thành thực khuyên cô một điều. Những gì cô vừa nói với tôi, đừng nói thế với ai cả. Không thay đổi gì được đâu. Với thời thế bây giờ, cô cũng biết...

Ông bỏ dở câu nói. Tôi gật đầu hiểu ý, và nhìn hai cha con bước mau trên sân trường đầy nắng.

*****

Món nợ ân tình của cô giáo Oanh, nhân vật xưng “tôi” từ đầu câu chuyện với cô bé Vân đó, đến hơn ba mươi năm sau mới được trả, trên mảnh đất tự do có tên Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ này. Cô học trò từ Miền Bắc xã hội chủ nghĩa đi lao động xuất khẩu tại Cộng Hoà Dân Chủ Đức. Năm 1989, khi bức tường Bá Linh sụp đổ, đánh dấu sự cáo chung của chủ nghĩa cộng sản tại Đông Âu, Vân đã mau mắn xin ở lại xin tỵ nạn với nước Đức tự do nhân ái, không về Việt Nam nữa. Ba năm sau, cô gặp một người Việt du lịch từ Hoa Kỳ sang, kết hôn, và di dân theo chồng về Mỹ. Cô đang làm phụ tá văn phòng cho một bác sĩ Việt Nam ở Cali

Cô giáo Oanh ở lại Sài Gòn một thời gian, cùng chồng là một sĩ quan quân lực Việt Nam Cộng Hòa từng bị đi học tập cải tạo. Hai vợ chồng và gia đình được chương trình HO đưa sang định cư tại Cali 1991. Cô nay đã già, hồi hưu, và đi khám bác sĩ. Hai người gặp lại nhau tại phòng mạch. Cô dĩ nhiên không nhận ra trườ, nhưng trò đã nhận ra cô. Hai cô trò đã ôm nhau mừng mừng tủi tủi sau hơn ba mươi năm xa cách.

Còn ông cán bộ Trần Bình? Vân ngậm ngùi cho hay cha của cô đã tử trận trong cuộc chiến biên giới 1979 với Trung Cộng. Mẹ của Vân đã dùng tất cả tài sản dành dụm được chạy chọt cho Vân đi lao động sang Đông Đức, dặn dò con gái tìm cơ hội đi luôn, nếu có thời cơ hãy đào thoát về miền tự do, đừng bao giờ trở lại Việt Nam nữa.

Vân đã thành công. Cô đã là một công dân Mỹ. Các con của Vân đều được sinh ra trên đất nước tự do này. Về phần tôi, tác giả bài viết, may mắn được cô giáo Oanh kể lại mối duyên gặp gỡ với cô học trò tên Vân. Cô giáo Oanh đó là chị của tôi.

TháiNC